

101387

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
Números atrassats: 10 céntims

MINISTRACIÓ Y EDIFICIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Míj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

ESPECTRES ESPANTOSOS

Entre 'l fum de las bombas terroristas.

LOS EFECTES

OS que immediatament produheix l'esclat de una bomba horripilant ab l'espectacle esterehidor de la sanch derramada bábarament, ab los morts y 'ls ferits sacrificats al odi insensat dels assassins.

Es un efecte de horror y de dol, barrejat ab l'indignació y la ira que desperten per tot arreu tanta maldat y tanta cobardia.

Mes després de plorar á las pobras victimas de la catástrofe que son transportadas al cementiri y després de interessarse pels que mal ferits permaneixen una porció de días bregant entre la vida y la mort, se sent per tot arreu un crit general reclamant que á tota costa y per tots los medis se posi terme á las salvatjadas dels terroristas.

—A bodas me convidan!—diuen los acérrims partidaris de la reacció religiosa.

La bomba 'ls ha franquejat lo camí que avants trobaban sembrat de contrarietats y obstacles. Desde 'ls seus baluards, ahont han pres per táctica la devoció externa y per objectiu lo vassallatge de las conciencias y la dominació del mon, se fregan las mans de gust acariciant l'idea de acabar de una vegada ab las rebel·días del lliure-pensament.

Lo terror els facilita 'l goig de una victoria que no haurían pogut conseguir may per medi de la persuasió.

Los terroristas son los llops que induhirán á totas las ovelles esgarriadas á buscar un refugi en las cledas religiosas ahont los rabadáns las esperan per conduhir-las y explotarlas com en los bons temps del predomini absolut de la teocracia.

Primer efecte produhit pels criminals apóstols de la dinamita.

—A bodas me convidan!...—exclaman á l' hora 'ls explotadors de la sufrerta classe obrera.

¿Qui será l' atrevit—pensen ells—que respirantse en l'atmosfera la bravada de la dinamita, parli avuy de redempció social del proletariats, ni de reivindicacions, ni de drets, ni de milloras de cap classe?

L' obrer á treballar, acceptant bonament lo jornal que se li dongui tant si li basta com si no li arriba pera satisfer las sevas necessitats mes perentorias.

Res de reunir los esforços dels obrers en associacions de ofici ó de classe destinadas á modificar favorablement las condiciones del treball: res de confabulacions per obtenir certas ventajitas: s' han acabat las aspiracions colectivas dels treballadors.

La bomba terrorista també ha franquejat lo camí, avants sembrat d' obstacles, als que aspiran á perpetuar indefinidament l' explotació del home per l' home.

Ni aquells temperaments de prudencia basats en l' evolució pacífica y en la escrupulosa práctica dels medis legals, son posibles avuy, quan, á lo millor, darrea de una cantonada, esclata una bomba, sembrant al seu entorn la mort y l' extermini.

Tot moviment de carácter obrer se fa sospitos, ó s' fá veure que se 'n fá, pels que tenen al seu càrrec la defensa de la societat, unida á las satisfaccions del us de fruit del poder.

Total: una classe digna per tots conceptes de millor sort, completament desarmada davant dels abusos dels que viuen explotantla.

Segon efecte produhit pels insensats apóstols de la dinamita.

—Y á bodas me convidan!—diuen també 'ls polítics de ofici, que fins ara han lograt sostenirse, encare que ab vilipendi, per medi de la falsificació asquerosa de las instituciones liberales y democráticas.

Incapassos de acusarse de la seva ineptitud, incapassos de confessar que atrafegats ab las miserias de la política menuda, no han tingut temps ni cuydado per exercir l' atenta vigilancia que fa necessaria la repetició dels monstruosos crims terroristas, aceptan á mans besadas las corrents reaccionarias, y 's disposan á plantejar una serie de midas arbitrarias al engrós contra la seguretat individual.

—Lo país demana llenya—diuen ells—y llenya li donarem, ja que no hem sigut capassos de donarli seguretat.

¿Se necessita una ley de sospitosos? Donchs vindrá aquesta ley, y vindrá armada de tots los medis pera treure d' entre-mitj als ciutadans que 'ns fassin nosa.

Los cástichs arbitrariament imposats per la policia; las detencions dels blasfemos ó que per tals se 'ls feya passar, las quals s' anavan prolongant de quinzena en quinzena, serán una delicia comparats ab los que desde ara podrém emplear, sense restricció, contra 'ls nostres enemichs.

Bastará dir á una persona qualsevol:—Tú ets anarquista—pera ferli passar la frontera. Y si torna, si ensenyarem lo camí de Fernando Póo ó de las Marianas.

¡Arma terrible posada en mans de polítics poch escrupulosos!...

¿A qué quedará reduhida, dintre de poch temps, la seguretat individual?

Tercer efecte produhit pels infames apóstols de la dinamita.

Per tot arreu la reacció amenassadora; per tot arreu lo retrocés indigne; per tot arreu la tendencia á anular completament las conquistas realizadas per nostres antecessors en sas lluytas heroicas contra l' absolutisme y contra la teocracia y en defensa de la dignitat humana.

Aixís donchs, las victimas de las bombas terroristas son muchas mes que las que per perdre l' existencia ó per quedar mortalment feridas plorém tots al contemplar sa horrible desgracia: las victimas s' extenen també á la vida pública, á la conciencia popular, á la naturalesa humana, á la sort de las classes obreras, tot lo qual, de retop, apareix avuy amenassat ab insistencia pels intents de una reacció desenfrenada, afanyosa d' exercir son incontrastable predomini, apoyada en las circunstancias mes adversas per que ha passat may la desventurada nació espanyola.

P. K.

GENERALS DE.... «LANCE»

(IMPRESIONS)

Dia 1.—Dos personatjes, ó dos Martes, millor dit, s' han insultat mútuament ab modos no gayre fins.

Dia 2.—¿Que hi ha, que diuen las noticias de Madrid?

—Que en Martínez y en Borrero tenen ja nomenats padrins.

Dia 3.—¿Es cert que l' lance entre 'ls guerrers tindrà fi demá al campo del honor á tres quarts de quinze y cinch?

Dia 4.—L' desafio dels falanos aludits tindrà lloch quan fassi sol á las dotze de la nit.

Dia 5 urgent.—Se corre per 'lla á Bolsa y pel Bolsin que 'l conflicte está arreglat... (¡Ja está salvat el país!...)

S' ha resolt del tot l' enigma y estém fora de perill quedant es-sordloch degut l' honor dels espadatins; (pero no la professó que sens dupte va per dins)

si be 's creu que 'ls tals guerrers resultarán molts petits davant lo mon ja que han fet un paperot bastant trist... Pro es alló, dos no 's barallan si un no ho vol y l' altre sí.

Jo ja ho deya ¡ca! la sanch no arribará pas al riu. De tots modos alegremnos y diguem... mes val aixís...

Que no 's matin no, no, no; que visquin cent anys ó mil, puig Espanya encar pot treuren días de gloria y profit.

Espanya he dit? rectifico: volia di 'ls seus cacichs, sos jermans, cusins, nebots y demés parents y amichs.

AGUILETA.

s consolador que 'ls republicans de totas procedencias hajan acudit á Burgos al objecte d' honrar la bona memoria de 'n Ruiz Zorrilla, al cumplirse 'l primer aniversari de la seva mort.

Pero es llástima que 'ls mateixos elements no 's reunisen, quan en Ruiz Zorrilla, plé de vida, conspirava incansablement pera lograr lo triunfo de la República.

Molt ens complau la veneració tributada als difunts que se la mereixen; pero 'ns complauria molt mes encare, si 'ls republicans sapiguessent remediare la gran perdua que varem sufrir ab la mort del ilustre desterat. Y aixó 's lograría fàcilment posant en vigor tres condiciones: unitat, desinterés y energia!

Del *Diari de 'n Brusi*, apropósit del últim atentat anarquista.

«Malos son los gobiernos, pero peores son los gobernados; activos solo para murmurar, mas no para levantar del suelo la espada de la justicia que los gobernantes dejan caer de sus manos y no saben recogerla como lo hacian nuestros antepasados.»

Sobre aixó de murmurar lo únich que hi ha que dir es que 'l *Diari de Barcelona*, ab sa política negativa, ha sigut sempre un gran catedrático en l' assignatura de la murmuració. La major part dels que professan l' escepticisme en materias políticas son los seus deixebles.

Y respecte á lo de l' espasa de la justicia, ab perdó del *Diari*, son mes culpables els que se deixan caure que no 'ls que deixen de aixecarla, sobre tot tenint com tenen la convicció de que al ajunarse per cullirla, 'ls que manan de una garrotada 'ls romperian la viga de l' esquena.

Alguns senadors, apenas constituída l' alta Cámara, demanaren examinar los documents cambiats entre 'l govern espanyol y 'l dels Estats Units.

Lo Duch de Tetuán va respondre que no n' hi havia de fets.

¿Qué tals serán aquests papers y quin paper haurém fet nosaltres en totas aqueixas difixos negociacions, quan se tenen tant á la sombra 'ls testimonis de las mateixas!

Tots aquests instruments diplomáticos poden enquadernarse formantne un llibre que no sigui blau, ni vert, ni vermell... sino de color de conservador quan fuig.

Agrahim de tot cor las molts felicitacions qu' hem rebut per la perfecció y oportunitat de las fotografias instantaneas publicadas en l' últim número; y consti que si las acceptém, es sols pera poguerlas traspasar íntegras á la casa Rus, colaborador artístich exclusiu de LA CAMPANA y La Esquella, qu' es á qui 's deuen aquells admirables traballs.

Comentari de un periódich monárquich de Madrid, á propósit dels debats parlamentaris sobre las actas dels Srs. Núñez y Gálvez Holguin:

«Lo que acabém de veure es qu' en política van quedant iguals tots los partits. Cap d' ells té autoritat pera jutjar ni condemnar als altres. Uns y altres han viciat l' administració, otorgant als seus patents de corso y servintlos d' escut contra las persecucions de la justicia. Si l' un respecta poch als tribunals, l' altre 'ls respecta menos encare: si avuy s' infringeix la ley, lo mateix s' infringirá ahir y s' infringirá demá. En suma: la nació no té res qu' esperar mes que de sí mateixa.»

Aquest párrafo podria intitularse: Vintium anys de política monárquica.

Los republicans, afortunadament no hi tenim cande-la perque no som de aquesta parroquia.

També á París s' han disparat dos bombas; pero no han fet mal á ningú.

Un individu qu' en mitj del carrer feya gala de las sevas exaltacions anarquistas, vá ser atropellat per la multitud. Sort tingué de la policia que 'l tragué de las mans del poble que volia matarlo.

Crech sincerament que un dels medis mes eficassos de acabar ab lo terrorisme, es la justicia popular.

Un recort de la repressió exercida pels procediments sumarissims.

Al any 1856 sigué fusellat á Barcelona en cumplimiento de sentencia dictada pel consell de guerra un pobre home ¿may dirían per quin delictes? Per ser geperut.

Se sabia que un geperut havia dirigit lo foch de una de las barricadas que mes resistencia va fer al atach de la tropa, y un ignocent va pagar ab la vida l' equivocació del Consell de guerra.

Als que demanan garrotada de cego á tot drap, convé recordarlos de tant en tant que no sempre son las bombas anarquistas las que matan als infelissos ignocents.

Lo marqués de las Cinquillas sembla que no 's descuyda. Uo home com ell, que segons lo *Brusi* fá tot lo que pot per empobrirse al servey de la religió y de la patria, té en projecte una combinació quals efectes sentirán dintre de poch tots los industrials de Catalunya.

Lo devot marqués posseheix á Asturias unas minas de carbó de pedra, y á pesar de tota la protecció que implora de tots els sants del cel, resulta que 'l seu mineral, ni en la calitat, ni en lo preu pot fer la competencia al dels protestants inglesos que predomina en lo mercat de Barcelona.

Ara bé: l' insigne marqués al últim ha resolt encomanarse á Sant Navarro Reverter, y aquest gloriós patriarca de la Hisenda espanyola ab tot y que sempre ha fet la gara-gara als industrials de Catalunya, no ha pogut menos que apiadarse del desinteressat marqués, prestantse á gravar, desde 'l próxim exercici, l' introducció dels carbons, ab un augment de drets.

Entérinse de la progressió que s' ha observat en aquest assumpto.

En temps de 'n Camacho, 'ls carbons estrangers satisfeyan 5 rals per tonelada. Pujaren los conservadors, y 'ls drets pujaren també fins á 10 rals. Nova puja l' any passat dels conservadors y dels carbons, que quedaren á 14 rals. Y en lo próxim pressupost se posarán á 18.

Observin que sempre la puja s' ha introduhit en temps dels conservadors, grans amichs del *desinteresat* Marqués de las Cinquillas, de aquest home que fá tot lo que pot per empobrirse al servey de la patria y de la religió... y sobre tot de las minas de Asturias, de la seva exclusiva propietat.

Mentres tant, l' industria catalana que 's reventi, que quan més aviat succeheixi, més aviat se 'n anirà al Cel.

Vejin per quín istil se descubreix que certas celebrats que volen passar per puras y blanques com la neu, resultan ser del color del carbó de pedra.

Molt se ha parlat en los círculs polítichs de Madrid de la vellesa y del decaimient del ex-mónstruo.

Demá que D. Antón s' inutilisi—preguntan molts— ¿quí será l' amó del auca conservadora?

En Romero Robledo mateix confessa qu' ell no pot serho, perque té massa enemichs: en Pidal tampoch, perque te massa mal gènit, y en Silvela menos, perque te massa mala intenció.

Aquí tenen las conseqüèncias d' encarnar en un home la vida tota de un partit: quan aquest home coixeja, tot lo partit fá tentinas.

CARTAS DE FORA.—Figaró.—En la casa del davant de aquella ahont menja 'l nostre ensotanat s' hi dona un ball honest, al qual fins hi concorren un parell de fillas de Maria. Vels' hi aquí que l' altre dia aquell vá treure 'l caparrot per la finestra que hasta se li veyia la closea pelada y féu l' ullet á las minyonas, de manera que un ballador, figurantse qu' era qüestió de bascambrilla, preguntá á una de las noyas per qui anava l' ullet: —¿Qué t' signa ara: l' as d' oros ó l' de basto?

Per lo demés, estém millor que volém. L' home del ullet, á fi de poder assistir á la professó de Corpus de la Garriga, acompanyat de un tuti de majordonas, vá aplassar pel diumenje després de Corpus la que aquí se celebra; y quan algú va observarli que serian molts els que no hi assistirian, va respondre molt fresch que ab ell y l' escolá n' hi havia prou pera fer la professó.

Miravet d' Ebro.—En Josepet dels Bons es autor de un nou sistema per acabar á un temps ab la miseria d' Espanya y ab la guerra de Cuba. Desde 'l cubell místich aixís vá anunciarho, afirmant que las dos calamitats que 'ns afigeixen son degudas á la falta de fé, y que si en lloch de anar als cafés, anessim á la iglesia, tot aixó no passaria. Ja ho saben donchs los súbdits espirituals de 'n Josepet dels Bons, quan els fassi falta un duro ó quan vulguin que algún dels seus fills que 's trobi á Cuba, torni de allí per estar la guerra acabada, vagin á la iglesia. Lo sistema de 'n Josepet es infalible.

ARRANCH PATRIÓTICH

EL PROJECTE

N quatre paraulas está explicat. El gòbern no té un ral, n' hi fan falta molts y no sab d' ahont tréurels.

¿Cóm s' ho compondrá?

Los ministros están discutint el problema.

—¿Si establissim un impost sobre 'ls barrets de copa?

—Mala época per aixó: ara vé l' istin.

—¿O un dret sobre 'ls funerals?

—Disgustariam al clero.

—¿Y una contribució sobre las caras guapas?

—No produhiria res. Ab las cosas que passan, casi tothom fa mala cara.

—¿Y donchs?

Els ministros arronsan las espatllas: l' idea, l' idea salvadora no vé.

ENTRE 'L MINISTREY 'L DIPUTAT PÉREZ

—Preocupats aném, Sr. Navarro.

—Ah! Ja pot dirho: la vida del ministre es molt arrastrada. Figuris....

—Ja m' ho he figurat tot. Se troban sense quartos ¿eh?

—Endavinat. Y no sabém ahont anarlos á buscar. ¡Y se 'n necessitan!

—¿Per qué no fan un llamament al patriotisme de la nació?

—¿Patriotisme?

—Si senyor: lo més senzill, lo més práctic, lo mes digne sería acudir al país, y dirli sincerament: «No tenim diners. Donansen.»

—¿Pero qui li diu aixó, tronat com está?

—Presenti vosté un projecte de lley establint un impost personal extraordinari, pórtil á las Corts y jo m' encarrego de defensarlo.

—¿Oh! ¡Quín home!... ¡Quín patriota!

AL CONGRÉS

Lo ministre s' alza, vestit d' uniforme, y ab la solemnitat propia de las circunstancias, llegeix:

«En vista de l' afflictiva situació per que 'l país atravessa y trobantse 'l tresor nacional completament buyt,

»Decretém:

»Tots los espanyols, com un cas extraordinari, contribuirán

á treure l' Hisenda d' apuros, donant una quantitat proporcionada als seus medis.

«La quota mes alta será de cent pessetas; la mes baixa, de cinch.»

Quan lo ministre acaba de llegir, tots los diputats de tendres sentiments cauhen en basca. Casi bé no 'n cau cap.

LA DEFENSA

El diputat Pérez:—Demano la paraula.

El President:—La té sa senyoria.

—Senyors: Quan la patria plora, los seus fills denhen consolarla. (*Aplausos*). La criminal guerra que avuy ensangrenta una de las nostras mes hermosas provincias, (*Aplausos*) costa molt cara, carissima, un verdader dineral. ¿Podém mostrarnos sórts á la demanda del gòbern? ¿Podém negarli l' concurs que ab tanta afabilitat ens demana? (*Aplausos*).

En nom de la patria affigida, en nom dels nostres mes sagrats afectes, jo us conjuro, jo us suplico, jo us pregaré si volén de jonolls, que tots, units en un mateix sentiment, moguts per una mateixa aspiració, votém com un sol home lo projecte del gòbern, donant al país l' hermós exemple de ser nosaltres los primers en sacrificarnos quan l' hora del sacrifici es arribada.

—Aplausos delirants. Tots los diputats rodejan y abressan al orador, llensant exclamacions y frases d' elogi.

—¿Quín patriotisme!

—¿Quína eloqüència!

—¿Quín arranch més hermós!

Se passa á votació 'l projecte y es aprobat per unanimitat. Hasta 'ls que al sentirlo llegir s' han desmayat, lo votan.

ENTRE 'L DIPUTAT Y 'L MINISTRE

—¿Hi ha permis?

—¡Hola, amich Pérez!... ¡Ha estat vosté admirable, sublim, arrebatador!

—Gracias. Ara vull demanarli una cosa.

—Digui.

—Que al repartir la nova contribució qu' hem votat, á mi no m' posi á la llista.

—¿I.....!

—Lo que m' tocaria pagar á mi, carréguiu als vehíns de la meva escala, que son una colla de beneyts que no saben fer més que pagar y callar.

FANTÁSTICH

DESDE CUBA

CARTA D' UN SOLDAT Á LA SEVA CHICOTA

Apreciada Filomena:

Després de unas correrias que 'ns han donat en pochos días disgustos de tota mena, arribém á Peña-Marta, y aprofitant l' ocasió, m' entafuro en un recó y t' escrich aquesta carta.

¡Ay Filomena preciosa!

¡Si vejessis lo teu Joan de quin modo está anyorant la nostra vileta hermosa! Ja ho deyan que en eixa terra els blanchs hi estém malament; pero t' ho dich formalment, no me la feya tan perra. Per més cosas que imaginis, tirantlas del tot á malas, per més que aixamplis las alas y calculis y barrinis, no pots arribá á pensá la situació verdadera ni del modo y la manera com aquest país está.

¡Es un fástich! t' ho asseguro. Si no fos que un hom, corrent, sol trobá un xich d' ayguardent y arreplega un que altre puro, pots ben creure, Filomena, que van aquí tan mal dadas que tres ó quatre vegadas m' hauria ja mort de pena.

En primer lloch la caló, una caló que t' irrita, y que si badas, t' quita hasta la respiració.

Després l' aixám de mals bitzós que rodan per las maniguas, escorrons, serpotas, nignus... n' hi ha á mils, per tot els capritzós.

Luego 'l sol y la humitat obrant en combinació, ¡aixó si qu' es cremadó t' ho dich en bona vritat!

¿Plou? ¡Ay, si te 'n veus d' apuros!

¡de penalitats, si 'n passas!

Cauhen aquí unas gotassas més grossas que mitjos duros.

¿T' has mullat com un mussol?

Pues quan ja estás regalant, se serena en un instant y ¡tat! torna á sorti 'l sol.

Ara, no vull fer brometa sobre la forma en que va la campanya, perque n' hi ha fins per pérdrehi la xaveta.

En ma vida bi vist historias ni enredos més complicats: cada día nous combats, cada senmana victorias, gent que acut á presentarse, sorpresas á discreció.... pero, res, l' insurrecció no té trassas d' acabarse.

¿Caminar? ¡Si caminém!
Desde 'l mati fins al tart.
¿Dejunar? ¡Deu te 'n reguart dels dejunis que aquí fem.
Hi ha hagut días de fandango en que per tot esmorzar hi tingut d' arreplegar un cap de lloro y un mango.
Prou podria referirte altras penas com aqueixas, pero tú aviat t' entristeixes y jo no vull affigirte.
Bastará lo que t' hi dit perque vejis clarament que aixó de Cuba, actualment, en el fondo es un bullit.
¿S' arreglará al cap-de-vall?
¿Haurém de fé un estrupici?
Per respondre ab bon judici hi tindria molt treball.
Adéu, reb mil abressadas, ó més, si á tú t' semblan pocas; dona expressions á las Rocas y al xich de las Parelladas.
Faig punt perque 'm manca tinta y he acabat tot el pané: quan pugui ja bi tornaré.
Ton promés: *Joan Paripinta*.

C. GUMÁ.

OBRA D' ACTUALITAT

BLANCHS Y NEGRES

ó la QÜESTIÓ DE CUBA

PER C. GUMÁ

ILUSTRADA AB DIBUIXOS DE M. Moliné

Preu: DOS rals.

Se ven per tot arreu.

NOTICIAS

Los novas víctimas han pagat ab la vida l' atentat del carrer de Cambis nous: lo jove Amadeo Moreno, que sucumbí en lo Dispensari municipal, á conseqüència de un *tétanos traumático*, y Antón Astol, de 19 anys d' edat, aprenent pintor, que vivia en lo carrer de Sant Antoni de la Barceloneta. Ab aquests son onze los cadávers produhits per l' xplossió. Se contan ademés tres ó quatre ferits de suma gravetat.

La major part de las familias tant dels morts com dels ferits son pobres: algunas passan verdadera necessitat. S' ha fet alguna cosa per socorre'ls: la reyna regent ha donat 10,000 pessetas; lo Capitá general de Catalunya, ha entregat alguna cosa als ferits á qui ha visitat; l' Alcalde ha disposat al mateix objecte de alguns fondos del Ajuntament; *La Publicitat* ha obert una suscripció pública; lo *Niu guerrier* efectuá diumenje una qüestació pels carrers y 'ls corsos de 'n Clavé 'n tenen anunciada un' altre per demá.

Nosaltres voldriam poder consignar que 'l *Foment del treball nacional*, fa també alguna cosa en pro de las desgraciadas familias de las víctimas. No volém creure qu' en aquell centre s' olvidi la sort dels que tants consols necessitan en mitj de sa desgracia.

Los procediments tant pel Tribunal de guerra, com pel *Jutjat d' instrucció* continúan ab tota activitat. Fins ara no 's traslluheix res per lo que respecta á las actuacions comensadas. Sols se sab que menudejan las detencions y 'ls registres domiciliaris no sols á Barcelona y pobles del pla, sino en moltas de las poblacions fabrils de Catalunya.

A Vilanova y Geltrú, arrán de mar, se descubriren[á] pochos días cinch ó sis bombas de la grandaria de una taronja, cada una de las quals tenia una metxa com de mitj pam de llarga. Aquest trobo ha sigut molt comentat.

Alguns dels detinguts permaneixen á la presó; altres han sigut trasladats á Montjuich. Com escasseja 'l local per contenir á tanta gent, se diu que s' habilitarà un dels barcos de la Esquadra, que 's troba avuy fondejada en lo port de Barcelona.

Un diputat vá insultar á un altre. Y 'l que va rebre l' insult li vá ventar la gran bofetada del sigle.

Tot desseguit vingui nombrar padrins.

Y al campo de D. Nuño voy.... Pero ahont van anar, no sigué pas al camp, sino al despaig del Sr. Pidal, president del Congrés, que després de un sermó commovedor va ferlos donar la má de amichs.

L' un va retirar l' insult y l' altre la bofetada.... encare que ningú sab cap procediment per retirar lo xoch dels cinch dits de un individu sobre las galtas de un altre.... á lo menos entre la gent plebeya.

Peró 'ls dos drets eran nobles... ¡y noblesa obliga! Eran comtes.... y comtes vells, barallas.... aygualidas. Per restaurar l' honor.... al restaurant.

Peró 'ls dos drets eran nobles... ¡y noblesa obliga! Eran comtes.... y comtes vells, barallas.... aygualidas. Per restaurar l' honor.... al restaurant.

Peró 'ls dos drets eran nobles... ¡y noblesa obliga! Eran comtes.... y comtes vells, barallas.... aygualidas. Per restaurar l' honor.... al restaurant.

Los toros van en decadencia: en Guerrita ho demostren.

En cambi se está formant un nou espectacle genuïnament nacional que podrà reemplaçarlos. A cambi de corridas de toros dolentas, tindrem en lo successiu magníficas corridas parlamentarias.

Al Congrés se n' han donat dugas en pochos días que no deixan res que desitjar, ab toros de la ganaderia antequerena, de molts lliuras y de molts herbas, engraixats l' un en las devesas ultramarinas; l' altre en las devesas municipals.

¡Verge Santa! ¡Y quina serie de lances mes espata-rants!

Dos pares de la patria que havian sigut sagastins y que avuy son conservadors.

Quan eran lo primer, los conservadors els atacavan. Ara que son lo segon, els atacan els sagastins.

Y ab lo major naturalisme se contan unas cosas... que de la investidura de diputat ja se 'n pot dir lo que de la capa: la capa tot ho tapa.

Fixinse sino en un argument curiosíssim.

Hi ha un home, expulsat del Ajuntament de Madrid, per efecte de procediments judicials motivats per la seva gestió *des-administrativa*: aquest home 's presenta diputat, ab l' ajuda del govern l' elegeixen, y ab la protecció decidida dels ministres li aproban l' acta.

Resultat: un individu que no pot sentarse en los sillons del Ajuntament y que adquireix lo dret de asseures en los banchs del Congrés.

Diguin: qué es lo que pot fer lo país davant de aquest espectacle?

Una cosa no mes: girar la cara.

La comissió que va anar al Marroch á cobrar l' últim plasso de la indemnació de guerra, vá passar las penas del pelegrí.

Lo pago va ferse ab monedas lllisas, borrosas, fora de circulació y molts d' ellas completament falsas.

La comissió las retxassava, y l' endemá 'ls moros tornavan á entregarlas. N' hi havia per tornarse mico.

¡Quina llástima que no vaja aprofitarse tan bona ocasió per enviar á rebre aquesta suma, al ex-héroe de Sagunto en persona, com á negociador del tractat de Marrakeix.

Fregantse pessetas pel clatell per veure si eran bonas hauria passat una estona molt divertida.

Y encare una altra ganga: trobantse fora de Madrid, s' hauria estalviat lo gran disgust ab el seu amich Borrero.

Al fiscal del Districte de la Llotja, en atenció á sa enérgica campanya contra 'ls sofisticadors de aliments del seu districte, li ha sigut concedida la creu de Isabel I la Católica, lliure de gastos.

Un dels multats per aquell zelós funcionari, va dir al enterarse de la noticia:

—Está molt bé: darrera de la creu 'l diable.

Encare no está ben resolt lo del desafío.

No obstant asseguran quel' adversari de D. Arseni será tancat en un castell, ab lo qual l' ex-héroe de Sagunto podrà passejarse tranquilament, sense que ningú vaji á rómpreli las oracions.

Un tranquil deya:

—May me vaig creure que la sanch dels dos héroes arribés al Manzanares: ¿saben per qué?

Perque l' un y l' altre cobran uns sous magnífics de manera que á cap d' ells els falta res. Y ja ho diuhen los castellans: «*Los duelos con pan son menos.*»

Lo diputat per Barbastro, Sr. Camo, jefe del partit possibilista de la provincia de Huesca, s' ha fet monárquich sagasti.

No hi ha com els apotecaris per fer pegats.

Estich completament d' acort ab en Planas y Casals que demana lleys repressivas, pero tan repressivas que no s' escapi ni una mosca.

Si, que no s' escapi cap terrorista dels que tiran bombas de dinamita.

Ni cap taruguista dels que disparan petardos electorals.

Será difícil que 'l coneguim perque es probable que ja vagi vestit d' home, pero si per

una casualitat el descubrihen, no deixin de avisar á las autoritats.

Se diu Ramón Palacín y procedeix de Huesca, havent penjat los hábitos á la figuera, pera fugir ab una xicota rossa com un fil d' or y ab deu mil missas á la butxaca.

Lo governador de Huesca, que per lo vist es un esgarria crías, interessa la captura de las deu mil llaunas, de la noya rossa y del Tenorio místich que se l' ha emportada.

Una pregunta: ¿Cóm es que 'ls pares de familia tractantse de un capellanet tan aprofitat no posan en moviment la seva policia?

Diuhen de Cuba que Máximo Gomez ha fet fusellar á alguns *cabecillas* per robo.

Vostés sens dupte ho extranyarán; pero jo m' ho explico perfectament. Máximo Gomez no pot tolerar que li fassin la competencia.

A imitació de un famós arcalde de un poble no molt lluny de Barcelona, deu dir:

—Cuba es una vaca que no mes té una mamella, y aquest: me la vull per mí.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Lluís Abovós, J. Pochs Compliments, Mistets de Castellá, B. V., J. Robert P., Cintet Brun, N. de Tona, Sr. de la Bleda, Frencha Vilafranca, D. Porrero, Ernesteta Meva, Politiqueret de Aloja, Xamani de Vilafranca, Concurrent del cafeti, Net dels Almogavers, S. Torner (a) L' Artista, P. V. de Falset, J. R. F. de Vilafranca, R. Lanca-Viva, y A. Feix.—Lo qu' envian aquesta semana no fa per casa.

Ciudadans Joseph Jap, Samuel Grau, E. Revoltós, Xaneta, J. N., Rafel Homede, Mundo, Rafel Rutllant, J. Asensio, E. Llavayol, D. S. Vilafranca, F. Morera (a) El Barberillo, Anton Pigat, y Un de Llivia.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá J. Baguña: Lo cuánto es vell, y apart de aixó la verificació deixa molt que desitjar.—El Corresponsal (Tarragona): Aculliriam ab gust la noticia que 'ns dona si vingues firmada.—A. D. U.: La poesia es fluixa.—B. Nani: No 'ns acaba de agradar.—R. Esteve: Va bé y ho publicarem.—Félix Cana: Com la poesia parodiada es poch coneguda, la publicació de la parodia produiria un efecte extrany. Los demés de que 'ns parla las tenim en carter.—Ramonet: Va molt bé y mil gracias.—E. T.: No 'ns fan el pes; ni pel fondo ni per la forma.—M. Badia: Li agrahim l' envió: se publicará.—A. del Corral: Va bastant bé.—J. Mallol: La poesia 's va rebre tart pera poder ser inclosa en lo número extraordinari.—Jumera: Realment, es fluix.—Pocoli: La poesia es una mica massa transparent: la xarada s' endavina al primer cop de vista.

ANTONI LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

ACTUALITATS

—Tetetré... Al qui sápigahont se troban los barcos enviats á Cuba, se 'l nombrará benemérit de la patria!...

D' anarquistas també á Cuba diuhen que n' hi ha d' alló més que 's dedican á intorrompre las professons del progrés.